

gjenoptager sin Opfordring fra forrige Aar, skal jeg derom henvise til Betænkningen. Det er vistnok overordentlig billigt overfor det vedkommende Forhold, og der er ikke den fjerneste Grund for Postvæsenet til at ligge inde med private Folks Penge i Løbet af et Kvartal, fordi det mod en meget rundelig Betaling besørger de vedkommende Blade i det Offentliges Interesse. Under Nr. 22 har man udtalt sig for, at man overalt søger at bortfjerne den Hindring — maasse har man allerede gjort det somme Steder —, som lægges Rejsende veien for at komme med Posten paa Routen, naar de have indmeldt sig ved en foranliggende Station og have Bevis derfor i deres Billet; saa at de ikke skulle søge tilbage til Stationen og atter fjøre frem ad samme Vej, i Stedet for at de kunne møde Vognen paa Veien og forevise deres Billet og blive optagne efter Bestemmelsen. Det er et Spørgsmaal, som tidligere har været drøftet og prøvet, og hvori man har været i Fortsaaelse med den ærede Minister. Maasse det ogsaa beror paa en Misforstaaelse fra afskelige Postembedsmænds Side, at det ikke er ordnet saaledes overalt. Med Hensyn til hvad der er anført Sp. 313—14 i Betænkningen under Punkt 1, skal jeg kun henvise dertil. Der har været yttret, at Postvæsenet ønsker at tage unge Mennesker i sin Tjeneste, som synes at kunne være vel skikede til Korporaler, og siden lade dem blive Korporaler og atter fortsætte deres Tjeneste. Det har Udvalget ikke antaget for heldigt; men det anser det for bedre at sikkre sig ikke altfor unge Mennesker til denne dog betroede Bestilling at være Postbud. Under Nr. 26 i Betænkningen har man henstillet til den ærede Ministers Overveielse, om det ikke vilde være mere nyttigt at oprette en Postforbindelse mellem Weile og Larm — der staar mellem Barde og Larm, hvilket, som det fremgaar af Teksten, er en Trykfeil — 3 Gange ugentlig i Stedet for en foreslaet Udvikelse af Postgangen mellem Weile og Barde fra 3 til 6 Gange ugentlig. Det er blot en Henstilling til den ærede Ministers Overveielse, men der er intet Ændringsforslag stillet. Jeg antager, at den ærede Minister vil tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Der er nemlig visse Strækninger af den paagjældende Egn mellem Weile og Larm, navnlig længere oppe imod Larm, som maa antages at være meget uheldig. Stillede med Hensyn til Postvæsenet, og som der mulig derved kan vises en rimelig Smødekommun. Den Trykfeil, der staar i Betænkningen, har givet Anledning til en Udtalelse, som er tilkommen ærede Medlemmer fra Egnen Vest for Banen mellem Larm og Barde angaaende dens Postforbindelse, idet man havde ventet nu ved Hjælp af denne Trykfeil at faae Postforbindelsen forbedret. Jeg omtaler dette som en personlig Bemærkning her, fordi det er muligt, at den ærede Minister vil sikkre dette specielle Spørgsmaal Opmærksomhed paa min personlige

Anmodning herom. Egnen mellem Barde og Nymindegab og Sognene deromkring ere meget daarlig besjente med deres Postforbindelse. Med Hensyn til Jernbanevæsenet have vi gjort et Par Bemærkninger, som jeg skal omtale. Der findes saaledes Spalte 323—24 oplyst af Ministeren, efter hvilke Regler man har bevilget de 10 pCt. Forhøielse til de lavere Betjente ved Jernbanevæsenet, som bevilgedes ifjor. Man vil erindre, at man ved Bevillingen lod passere et Beløb af 28,500 Rd., som var brugt til en Forhøielse med 10 pCt. i Finantsaaret 1873—74, af de Jernbanebetjentes Lønninger, som ikke gik over 600 Rd., idet Spørgsmaalet om Ministerens Berettigelse til at udgive dette Beløb henfaldes til Overveielse af Statsrevisionen. Men foruden dette Beløb, som det var Mening, at de skulde beholde, bevilgede man derhos paa Ministerens Forlangende en Forøgelse af 10 pCt., dog at man gik op til omtrent 1,200 Rd. med 10 pCt., saa at de noget høiere Lønnede fik 10 pCt. i Alt og de lavere Lønnede 20 pCt., nemlig for de Sidstes Vedkommende Bibeholdelsen af de 10 pCt. fra 1873—74 og desuden 10 pCt. Nu staar her omtalt 10 pCt., og Udvalget forudsætter da, at de 10 pCt. fra 1873—74 ere bibeholdt. Jeg ventet at høre den ærede Indenrigsministers Udtalelse om dette Punkt; thi selv om der forelaa nogen Uklarhed, foranlediget fra den ærede Indenrigsministers Side ved Forhandlingen ifjor, blev det dog udtrykkelig her fra begge Sider i Udvalget erkendt, at hvis Flertallets Forslag blev vedtaget, som det skete, saa vilde det Forhold være tilfede, som jeg her har nævnt, og dette blev ikke modsagt af den meget ærede Minister. Efterat den ærede Minister første Gang havde havt Ordet og derefter fik Rede paa, hvorledes det hang sammen, taug han stille, og saaledes har hans Taushed været en Anerkendelse af hele dette Forhold; det kan ikke modsiges. Det sidste Punkt, jeg har at omtale, er angaaende de vest- og sydjydske Jernbaneanlæg og Gøjbjerg Havn, og hvad dermed staar i Forbindelse. Med Hensyn til dette Punkt har Ministeren i Finantslovsforslaget udtalt sig for at eftergive Entreprenuerne Mulktterne for de sydjydske Baners Vedkommende, forsaavidt de nu ere aabnede, idet han mener, at Omstændighederne tale derfor. Udvalget har ikke efter de foreliggende Oplysninger kunnet overbevise sig om, at det var rigtigt af Hensyn til Statskassens Løve og af andre Hensyn nu at gaa til en Eftergivelse af disse Mulktter. De Grunde, der ansøres, ere ikke i og for sig indlysende for, at Billighed maatte gaa i den Retning, og det forekommer dernæst Udvalget meget betænkeligt at give dette Exempel paa Eftergivelse, efterat der er foregaaet saa overordentlige Overstridelser af Tidsskriften med Hensyn til de øvrige Strækninger af Jernbanerne. Idet selvsjølkelig Alle maa beklage, at det ikke er lykkedes den høie Regjering anderledes at indfri